

Noces a Canà

Dv, 15/01/2010 per Catalunya Religió
[Contemplació de l'Evangelí](#)

El tercer dia

L'escena de les Noces de Canà va precedida per una indicació de temps: "al tercer dia es van celebrar unes noces a Canà de Galilea", diu Joan 2, 1.

Moïses havia advertit als israelites que es prepararessin pel "tercer dia". Què passava el tercer dia? En clarejar, el tercer dia, el cim del Sinaí aparegué coronat per una gran nuvolada i el Senyor Déu revelà l'aliança amb el seu poble. Aquesta aliança quedava segellada amb les taules de la Llei.

Ara, el banquet de noces de Canà és el símbol de l'Aliança nova de Déu amb el seu Poble. En aquesta nova i eterna aliança --que assumeix la primera aliança i no la destrueix pas-- es revelarà Crist en la seva humil glòria que atraurà els deixebles a la fe.

La presència de la Mare i del Fill

En aquest banquet hi era Maria, i Jesús i els deixebles també són convidats. Hi podem entrar també nosaltres. Hi som convidats i entrem per l'esplanada fins al racó on són els nuvis, la família i -és de suposar- uns pocs músics que posen alegria a la festa. No faig més que descriure unes noces que vaig veure a l'Alt Egipte.

El diàleg

Llegeixo que diàleg no és un simple intercanvi d'idees. En el diàleg entre Maria i Jesús cada un expressa els seus sentiments i fa entendre allà on és; quina és la pròpia postura. Així Maria expressa la seva sol·licitud perquè la festa vagi bé: "No tenen vi". Així Jesús fa entendre la seva postura: l'assumpte no el concerneix perquè la seva hora -l'hora de la creu i de la glorificació: l'hora de l'amor més gran- encara no ha arribat: "-¿Per què em dius això? No ha arribat la meua hora".

Però el diàleg et porta a posar-te en el lloc de l'altre: Maria davant de la delimitació de la postura de Jesús, reacciona amb una confiança total, amb una fe incondicional en la força de la Paraula de Jesús. Per això diu: "-Feu tot el que ell us digui". És a dir: compliu la seva paraula; feu la seva voluntat. Maria s'ha posat en el lloc de Jesús: no estem en la seva "hora": l'"hora de la plena glorificació de Jesús, en la mort i la resurrecció". Maria ha fet el pas de la fe i de la confiança. Però Jesús s'atansa als sentiments de Maria. La prova és que no estem certament en l'"hora de la Creu i de la Glòria" però estem en l'"hora dels signes": del miracle que ens revela qui és Jesús i ens porta a la fe viva.

Les gerres d'aigua s'omplen del vi de l'alegria

La paraula de Jesús és molt concreta: "Ompliu d'aigua aquestes piques". Em recorda l'ordre que dona als deixebles en la multiplicació dels pans: "Doneu-los menjar vosaltres mateixos" (Lc 9, 13). És una paraula concreta i eficient. Amb un mínim d'elements materials obté el resultat de saciar la fam (en la multiplicació) o de mantenir l'alegria de la festa (en les Noces de Canà). Es tracta d'una paraula que desencadena una acció directa i eficaç, i això és ben propi de l'evangelí.

Em fa pensar també en el que diuen alguns biblistes: que del Quart Evangeli en forma part essencial l'anomenat "llibre dels signes", amb els set miracles: el de Canà, la guarició del fill del funcionari reial, el paralític de la piscina de Betzata, la multiplicació dels pans, Jesús caminant sobre l'aigua del llac, el cec de naixença i la resurrecció de Llàtzer.

La manifestació de la "glòria" de Jesús i la fe dels deixebles

Jesús es revela en la seva personalitat messiànica, i resplandeix tot ell, en glorificar el Pare. Aquesta llum del primer miracle arriba als deixebles que "van creure en ell". És cert: les paraules i els signes de Jesús manifesten qui és. I el resultat d'aquesta llum és la fe dels deixebles. També la fe dels deixebles d'avui.